

למות — למען מה?

השתוממו מאד לקרוא שעורך-עיתון מתי ייחס בביטול לגיוולי סיפרי-תורה בטענה שהם, גיירות שנכתבו עליידי בני-אדם" (העולם הזה 2041). לעניות דעתנו, גישה זו מוכיחה את תלישותו של העורך מרקע ושורשים יהודיים. גם דגל עשוי מבד, שנארג בידי בני-אדם, ובכל זאת הוא

מהווה ערך מקודש שרבים וטובים מוכיחים להקריב את חייהם למענו. עבור הצלת סיפרי-תורה, יהודים בכל הדורות קידשו שם שמיים והלכו באש ובמים.

הרי ידוע שעל ארבעה דברים נהגים קריעה: זאחד מהם הוא חילול סיפרי-תורה. והנה בא העורך, ובהבל-קולמוסו (סליחה על הביטוי) מנסה ללמד את כל עם ישראל מה הם גיוולי-תורה והיאך, אם ביכלל, נכון להתאבל עליהם.

דינה יוסף כהן, טוקר, יפאן
עובדה היא שבחברון חוללו גם סיפרי-קוראן, והמוסלמים לא ערכו להם טכס-הלווייה מלכתה. הנכונות למות למען דגל ולא למען מה שהוא מייצג ומסמל, אופיינית אולי לבני העם שבקירוב יוש" בים דינה יוסף כהן, אולם זרה לרוח היהדות.

רזי ההגינות העיתונאית

בכתבה על פרשת ידליו, מייחס לי העולם הזה (2044) "הפצת כובים" בידי עות אחרונות, בעיקבות ידיעה שפייסמתי אודות מיסמכים שלא היו ולא נבראו באסלת דירתו של אשר ידליו. אני מבין היטב את רגישותו של העורר לט הזה לכל מידע המתפרסם בעיתונות היומית ואינו תואם את החומר המתפרסם אצלכם — בעיקר אם מדובר בנושא שהועבר עליידי כתבכם לידעת המיש" טרה. אך נדמה לי שזכותי כעיתונאי לבי דוק כל דבר, ולא לקבל את הכתוב אצ" לכם כחומר יגאל לביב מסיני.

הייתם מגלים הגינות עיתונאית גדולה יותר, אם הייתם מצליחים להגן על גיירי סתם (שהועתקה למרבה הצער עליידי כמה עיתונים, כולל ידיעות אחרונות). במר קום לכנות אינפורמציה של עיתונאי אחד כ"כובים". עובדה היא שגם ראש מח"קת הונאה במטה הארצי של המיש" טרה, ניצב-מישנה בנימין זיגל, לא יכול היה לבשר לי יועץ המישפטי, פרופסור אהרון ברק, כי יש בידיו מיסמכים שנמצאו עליידי השרברב מיכאל סימון בדי רתו של ידליו. רתו של זיגל, לא שרברב עצמו הכי יוש, בשיחה עמי, כצילו ראה מיסמ' כים כאלה, וטען כי בעיתונות צוטטו בשמו דברים שלא אמר.

אבנרי

אריה אבנרי, תל-אביב

כתב ידיעות אחרונות, אריה אבנרי, מתעלם מהודאתו של ניצב-מישנה בנימין זיגל בבית-המשפט, שבבוע שעבר, של פיה נמצאת בידו עדות של השרברב מיכאל סימון על מציאת מיסמכים וניירות, ש" (המשד בעמוד 6)

במלואה ושפורסמה, כולל הצילומים ש" הופיעו בה, בכל העיתונים הערבים החי שובים.

כך, בזכות העולם הזה, הפכה ריימונדה מרמאלה, לדמות ידועה ומוכרת למילי-יוני קוראי עיתונים בעולם הערבי.

תהודה מסוג אחר לפירסומי העולם הזה, גילינו בעיתונים איטלקיים שהגיעו לארץ, והממשיכים עדיין לעסוק בפרשת "המיפצת האינטלקטואלית" הישראלית, שהתגלתה בתחילת השנה במילאנו שבי איטליה, כאשר הסטודנט הישראלי הצעיר (18) לרפואה, אבי בן-אברהם, זכה בתואר דוקטור לרפואה אחרי שתי שנות לימוד בילבד והפך בכך לרופא הצעיר ביותר בעולם.

מאו נודע הדבר באיטליה, עסקה העיר תונות האיטלקית בפרשה באינטנסיביות בלתי רגילה. אין כמעט עיתון איטלקי המכבד את עצמו שלא הקדיש לתופעה מאמר נרחב או כתבה מצולמת.

והנה, כאשר הציב העולם הזה לראשונה (העולם הזה 1936) סימני-שאלה מעל התור פעה המוזה — וזאת לפני שהוצגו בפניו מיסמכים המוכיחים כי אבי בן-אברהם אומנם עבר בהצלחה את כל הבחינות הנדרשות וזכה בתעודה רשמית של דוקטור לרפואה — החלה גם העיתונות האיטלקית לבחון את התופעה בראייה מחור דשת.

בפירסום הראשון ניבא העולם הזה כי הפרשה, הקשורה גם באישיותו של הפרר פסור אמיליו טרבוקי, ראש הפקולטה לרפואה באוניברסיטת מילאנו, שהוא גם איי

"העולם הזה", שבועון החדשות הישראלי • המערכת והמינהלה: תל אביב, רחוב גורדון 3, טלפון 03-243366. תאריך: 136 • מען מברקי: "עולמפרם" • מודפס ב"הדפוס החדש" בע"מ, תל-אביב, רחוב בן אבינדר • הפצה: "גד" בע"מ • גלופות: "צינקוגרפיה כספו" בע"מ • העורך הראשי: אורי אבנרי • המוציא לאור: העולם הזה בע"מ.

קרא ירי

אם אתה עוקב אחר מדור מיכתרים המתפרסם בעיתון זה, ודאי שמת את לבך לתופעה בולטת במיוחד: הריבוי היחסי של מכתבי קוראים מהוץ לגבולות ישראל.

במדור המיכתבים המתפרסם בגיליון זה עצמו, מופיעים שלושה מיכתבים שנשלחו אלינו מטוקיו שביפאן, מניו-יורק שבארצות-הברית ומברלין המערבית. כל אחד מהם עוסק בנושא אחר, אולם יש בהם כדי להעיד על מידת ההתעניינות והמעורבות שיש לקוראים-המיכתבים בחומר הי מתפרסם בעיתון זה.

זו אינה תופעה חדשה. אלפי ישראלים, או ישראלים-לשעבר, המתגוררים והיים ברחבי העולם, שומרים את הקשר שלהם עם המתרחש במדינה, באמצעות העולם הזה. חלקם הם מניו-יורק, החתומים על העיתון ומקבלים אותו בדרך אר במקומות מגוריהם, וכן קצר אחרי שהוא יוצא-לאור בארץ.

רק שבבוע שעבר פגשתי תעשיין ישראלי היושב בפרו, שהוא מנוי וחיק של העולם הזה. הוא התפעל מכן, שבכל יום חמישי בבוקר הוא מוצא את גיליון העולם הזה על שולחן עבודתו. במשרדו שבלימה, 24 שעות בלבד אחרי שהעיתון יוצא לאור בישראל.

אחרים, שאינם מנויים, רוכשים את העיתון בכמה נקודות מכירה בערים גדורות בעולם, לשם הוא מופץ על ידי סוכים גים פרטיים. כתוצאה מכן מחוירו שם גבוה ביותר, אינו עומד בשום יחס למחיר הגיליון בארץ.

מאות רבות, אם לא אלפים של קוראי העולם הזה בחו"ל, שאין לנו אפשרות לאמוד את מספרם, מקבלים את העיתון בצורה אחרת: מקרובי מישפתם בארץ, השולחים אליהם את גיליונות העולם הזה אחרי שהם מסיימים לקראם כאן. וכך, למרות שכיום מוציאים כמעט כל העיר תונים היומיים בישראל מוספים שבוניים מיוחדים הנשלחים לחו"ל והמכילים בתור כם את עיקר החדשות והמאמרים שהתפרסמו בהם במרוצת השבוע החולף, עדיין נותר העולם הזה לקוראי עברית רבים בחו"ל, ספק המידע העיקרי, אם לא הבל עדי על הנעשה בארץ.

ביטא זאת באוזני, לא מכבר, ישראלים שהוה שנים רבות בחו"ל, במרחק אלפי קילומטרים מהבית: "זה לא יאומן, אבל במרחק זה אני מצליח לקלוט יום-יום עיתונים יומיים ישראלים. אבל רק באמר צעות העולם הזה אני יכול לקבל את רק את המידע, אלא גם את תחושת הדברים, את הקצב שלהם ואת תגובות השרשרת שהם יוצרים בקרב הציבור בארץ."

התהודה הרבה שיש לפירסומי העולם הזה בחו"ל אינה באה לידי ביטוי רק במכתבי הקוראים המגיעים אלינו. מדי פעם אנתנו מקבלים תגובות יוצאות-דופן, המפתיעות אפילו אותנו. הנה, למשל, סיפור הקשור בבני מישפתה של ריימונדה טאויל, הערביה ילי

Advertisement for 'CORRIERE DELLA SERA' featuring the headline 'Polemica internazionale su un «genio» ospite dell'istituto di farmacologia'. The ad includes a photograph of a man and text in Italian discussing a controversy around a young man's scientific achievements.

הידיעה על "הגאון ממינאנו" ב"קוריירה דה סרה" תהודה מחוץ לגבולות

שיות פוליטית שנויה במחלוקת, עלולה להתפתח לשערוריה פוליטית. וכך אומנם קרה. מסתבר כי פירסומי העולם הזה יכולים להוליד פרשות לא רק בישראל אלא גם באיטליה. כפי שתוכלו להיווכח מהקטע הי מופיע בעמוד זה, הלוקה מעיתון הערב האיטלקי הגדול קוריירה דה סרה, מסעי רה עתה הפרשה את דעת-הקהל באיטליה. והעיתון האיטלקי, שאין לנו כל קשר אליו ואין אנו מכירים איש מאנשיו, אינו מהסס להסתמך על פירסומי העולם הזה, תוך איזכור מפורש של שם העיתון.

זוהי הגינות עיתונאית מינמאלית, ש אינה מקובלת בכמה מעתוני ישראל. אגב, ידיעות אחרונות, שהגיעו מאיטליה אודות אותה פרשה, מצביעות על כך, שהיא נמצאת עדיין בעיצומה. אחת התוצאות הראשונות שלה: הפרופסור הי ישיש אמיליו טרבוקי, מי שהיה אפטי רופסו של הד"ר אבי בן-אברהם באוניברסיטת מילאנו, נאלץ לפרוש מראשות הפקולטה לפרמקולוגיה, בעקבות הפירסומים בעיתונות האיטלקית. החל מה-2 בחודש זה הוא חדל לכהן במישרתו זו ואת מקומו ירש פרופסור אחר.

טרטיבי, ללא מישפט. המימשלה-הצבאית גדה המערבית העניש אותה בצורה זו על הפעילות הפוליטית שלה ועל קשריה עם העיתונות הזרה. העולם הזה היה העיתון היחיד שפירסם כתבה מפורטת על מעצרה השרירותי הי מזור של ריימונדה (העולם הזה 2033), יצא למאבק נגד חוסר ההגינות שבשיטת ענישה מעין זו.

לפני שבועות מיספר יצאו בעלה של ריימונדה ובהת הבכירה את גבולות ישראלי, כדי לרשום את הבת לאחת האוניברסיטאות במדינות-ערב לשנת הלימודים האקדמית הבאה. מאחר שלא החליטו מי ראש לאיוו אוניברסיטה לרשמה, הם סורו בכמה מדינות, כמו ירדן, סוריה ועיראק, כדי לבחון את נאי הלימודים באוניברסיטאות שם מקרוב.

להפתעתם, כפי שסיפרו אחרי שחזרו לישראל, הסתבר להם כי בכל מקום אליו הגיעו במדינות-ערב, הם לא היו בבחינת אלמונים. כאשר הסתבר כי הבת היא בתה של ריימונדה טאויל, ידעו כמעט כל בני שיחם במי המדובר, הדבר הפתיע את בעלה של ריימונדה לא מעט. כי אשתו אינה דמות פוליטית הפועלת בויה הגלויה. היא עסקנית לאומנית של מאחרי הקלעים.

ואו הסתבר לו, להפתעתו, כי העיתונות הערבית בכל מדינות-ערב דיווחה על פרישת מעצרה של ריימונדה טאויל בהרחבה. המקור הכמעט יחיד לכך היתה אותה כתבה שהתפרסמה בהעולם הזה, שתורגמה

תמונה